

EL NANDU

DE LLOFRIU

DE RE PEDAGOGICA

Ei Nandu. — Veiéu, amb un mapa mundi com aquest, no'm faria rés estudiar-hi geografia.

ANUNCIS

Vaselina

Es diu que per manca d'aquest preciós ingredient, hauràn de plegar el negoci els acreditats industrials senyors Prim i senyor Verdura. Davant d'aquest paorós conflicte els esmentats senyors donaràn un important premi al enginyer que inventi un petit aparell de propulsió i rotació que al mateix temps que fassi apretar fort per una banda, fassi obrir bé per l'altre, evitant així l'empleu del esmentat lubricant.

Remetre plànols i projectes a EL NANDU, núm. 69 (transitori).

Contra l'obesitat femenina

Petit aparell tubular molt pràctic. Es una cosa molt enginyosa. S'expèn en uns petits sobres o carteretes, i es col·loca perfectament emmotllat en el tros de carn que la senyora o senyoreta es proposi empassar-se, obtenint així tots els sabors i delícies de l'aliment i evitant en cambi els seus incontables perills. En venen en totes les cases de gomes i es poden demanar baix el nom de "Tubus Condom".

Nou impost

Se'ns assegura que l'Estat crearà un nou impost sobre el comerç de l'amor i que per a entregar-se a n'aquest meravellós deport, serà indispensable adquirir un segell que haurà d'aherir-se a la panxa de la "cocotte", abans de començar.

Per a evitar el frau, es crearà un cos d'investigadors, que assitiran a l'acte i mataràn el segell amb la data.

Un gos

Per haver renyit amb el meu promès, desitjaria adquirir un gos per a distreu-re'm en els meus moments de desconsol.

Ofertes: EL NANDU. Secció, llengües vives.

Virilitat

Estic desesperat. Ho he probat tot, sense resultats pràctics. La meua pèndola marca sempre les dotze i no hi valen friccions ni desfogaments. Desitjo entrar en relacions amb senyora fogosa que és vegi en cor de curar-me.

EL NANDU, núm. 71.

Normalitat restablerta

Ha quedat completament restablerta la normalitat de les nostres Rambles i resolta per lo tant la vaga de cames plegades que sostenien les nostres més importants barretaires.

No hi ha hagut augment de jornal ni reducció d'hores.

Així, doncs, de la una del matí a les dotze de la nit (minut més, minut menys) podreu trovar els nostres millors models de deu pessetes entre Ferràn i Escudellers.

Es nota que hi ha palla nova.

En plé canibalisme

Es diu que en una de les habitacions clàssiques del carer del Ginjol, distretament, es va empassar una criatura una noia que estava parlant amb un amic.

Hi ha que advertir que la criatura es trobava encara en el seu període primari i que probablement hauria nascut al cap de nou mesos.

S'ignoren més detalls.

El jutjat no hi pot intervenir per por d'una rel·liscada.

Nou invent

Aparell patentat per a l'aprofitament de la llet. Es un recipient estret i tan hàbilment combinat, que al cap de nou mesos, surt una criatura. N'hi ha, a Espanya sol, més d'onze milions per a explotar. Necessito capitalista que aporti la primera materia. Escriurer: EL NANDU, núm. 47.

Principal Palace

Plaza del Teatre, 2 i 4 - Teléfonos 5125 i 4736-A

La revista de grandiosos éxit **CRI-CRI**. Magnífic decorat dels escenografs Deshays i Arnould, Castells i Fernández, Morales i Colmenoro. — 600 traços nous de la casa Max Weldy de París.

100 ARTISTES ESPANYOLES I ESTRANGERES

GAMIANI

Demaneu a tots els kioscs aquesta maravella de la literatura galant, però exigiu que siga l'il·lustrada per el gran OXYMEL.

Val tres peles, però fillets, es lo mellor de lo mellor.

Per correu: 3'40. Comandes a la nostra Administració.

LA NOVELA GALANTE

Demaneula cada dijous al vostre kiosk, encare que no la vegeu exposada. Vos fareu un tip de d'allò i riurer.

Cada dijous, 15 céntims.

- Un llibre de barrila -

Demaneu a tots els kioscs la nova obra

Noche de Novios

que porta vint fotografies espantants del natural.

Cinc ralets ben aprofitats.

Comandes a la nostra Administració.

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1 - Tel. 4856 A.

APAREIX CADA DIJOUS

Secció Oficial

Aprofitant l'estada entre nosaltres del popular home públic Sr. Villanueva, varem convidar-lo a beure un «xato» a Villa-Rosa. No cal dir que En Villanueva acceptà i tot bebent (d'incògnit rigorós) ens feu declaracions molt interessants.

Trobà molt just que volguem reivindicar els drets del mascle i ens digué que ell, quan tenia 20 anys, ja pensà redactar un projecte de llei obligant a totes les dones maques a pagar una «contribució de guapesa», la qual consistiria en haver d'oferir la seva hermosura un determinat nombre de cops a l'any, segons el grau d'hermosura de cada dona.

Per a regularitzar el pagament, cada dona seria proveïda d'un carnet d'identitat amb unes fulles en blanc per a firmar els que haguessin cobrat la contribució. Els mascles en trobar una dona maca, podrien exigir-li la presentació del carnet i si el número de firmes estava complert haurien de deixar-la anar amb tots els respectes. Però si n'hi mancava alguna... Trindrien dret a la contribució, firmant després el cobro.

Ens va semblar tan admirable aquest projecte que, emocionats, li demanarem per què no va presentar-lo a les Corts.

El Sr. Villanueva ens respongué: «Es que quan vaig projectar-lo s'ha de tenir en compte que aleshores no era diputat».

—I ara? Per què no el presenta ara?

—Perque ara ja no m'arribarien els beneficis del cobro, i, la veritat democrata ho soc, però ni altruista ni...

—Entesos. El projecte ens el farem nostre, el publicarem i...

—Pero no m'anomeneu!

—Secret absolut. La premsa sempre es discreta. El projecte el presentarà en Rodès. Què li sembla?

Què vos sembla a vosaltres, companys i amics? Adme-

tem adhesions i esmenes al articulat a la Redacció. Potser reixirem.

La gentilissima Dolly Mai, amiga nostra—i potser de vostès—des de l'estrena de «Cri-cri», ens demana que fem pública la seva separació, per incompatibilitat de caràcters», del ric fabricant Sr. Reixach.

Diu que era massa curt de genit.

Nosaltres, no sabem de què en diu genit la gentilissima Dolly Mai. Com que aquestes xicotes angleses enraonen amb un accent tan estranger.

Hem rebut un p invitació per a l'Aplec eucarístic de Santa Maria de Terrassa.

Ens sembla que no hi anirem.

Als nostres amics que'ns escriuen preguntant-nos si la Candelaria Medina que actualment s'exhibeix a l'Eden. es la mateixa que ocasionà la caiguda d'En Godoy per celos de la reina Maria Lluïsa. els havem de dir que no. Era una veïna d'aquesta, que s'hi assemblava un xic, pero que tenia mes pitrera i era deu anys mes jove.

Sabem una nova manera de fer l'ullet a les dones, absolutament infalible, segons ens ha explicat En Bofill, corrido pudibund, que volem fer arribar a nostre public per a que'l probi.

S'acluca l'ull dret—Pausa—S'acluca dos cops seguits l'ull dret—Altra pausa—S'acluca l'ull esquerre amb moviment quasi bé imperceptible—Pausa curta—S'acluca l'altre ull. Are cal esperar.

Si el resultat triga una mica a donar-se a conèixer, aleshores poden treure la llengua dissimuladament. Aquesta insinuació es una mica compromesa, porque sembla que la dona pensa mal i us pren la paraula.

Be, al cap d'avall no s'ha de ser escrupolós. Els escrupuls no van neixer corridos.

Ja deuen saber nostres llegidors que'ls otomans dema-

nen el patriarcat ecumènic. Així que'ns assabentarem d'aital demanda, EL NANDU envià una protesta.

Nosaltres volem el matriarcat, es a dir, el govern de la mare. *Comprenguin que la qüestió tindria molts aventatjes.* I otes les dones, per tal de manar, voldrien esser mares. Com que'l matrimoni no es obligatori, ni el reconeixement de la prole, cada dia ens trobariem una senyora que ens demanaria el favor de posar-la en condicions d'exercir el matriarcat.

Un favor? Be. Nosaltres li fariem desseguida.

A l'hora de plegar rebem aquest despatx.

Lausana, 17-12-22. H. P.

Espero ajudants amb ansia. Tinc damunt comissió 25 dones. Estic per dinyarla. He recorregut a tots els sistemes inclús francès. He tret fins a la darrera gota, que era la primera que vaig mamar. No se res política. Envieu-me dit de Colomb per a usar-lo a les fosques.

ENVIAT ESPECIAL

Concells d'un vell tremendu

Al cinema, amic, és on més deus demostrar la teva delicadesa i el teu tacte. Sobre tot, el tacte. Si seus al costat d'una dona que té un home a l'altre costat, ves amb cura de ficar cullerada, perquè podries posar-te de peus a la galleda. Amb tot, si hi ha espentes a l'entrar o sortir, fes el que bonament puguis, i si en el camí trobes una altra mà, xòcala amb cortesia que serà d'un company.

No et capfiquis per si és massa tendra la veïna. Pensa que "tant si és grossa com si és xica, l'espina quan neix ja pica". Posa l'am i... a veure si pesques.

Si la veïna és amable i admet reconeixements anatòmics, no vagi's a dir-li: "Caram, quines coses té vostè aquí... o què gros té això... o què peluda és vostè!". Mira la pel·lícula i calla, per tal que ella pugui fer com que no s'adona del que fas. El secret dels èxits de cinema consisteix en no badar boca. Tot lo més, si la veïna fa un moviment, espaordida per la llargària de... la cinta, pots dir-li a cau d'orella: "Ja ho diu la dita catalana: Mai se sap si és gros el nap, fins que ha descobert el cap".

L'adroguer dels cantis

Aquell capvespre estava En Ramon més aburit que mai darrera el taulell que creuava de part a part la fosca botiga d'adroguer, quan de sobte entrà la Merceneta, aquella bonica minyona que a n'ell feia temps li havia posat el cor més tou que un pebrot en conserva, demanant-li si tenia cantis per vendre. Com dits panxuts objectes els tenien en un quartet fosc, ell, l'acompanyà a dintre per triar el que més li agradés.

Era a l'istiu i la Merceneta, arremangades les mànegues, mig entreoberta la brusa, deixava vessllumar una formosa carn jove que a n'En Ramon li trasbalsava els sentits, i per més manotades que donés a l'espai sempre es trobava amb els dits al broc d'algun canti. ¡Res, assimilacions!...

A la fi, entre paraules afalagadores i petons febrosencs, En Ramon agafà a la Merceneta per la cintura i barroerament la deixà en terra posant al descobert la formositat de les seves cuixes sobressortint de la confusió de robes blanques...

.....

Lo que són les dones, que mai poden callar-se res!... Des d'aquell dia una còrrua feta de minyones anaven a la botiga d'En Ramon a comprar cantis, i a fer que els hi trenquessin... per comprar-ne d'altres. Allò que es diu, un èxit!

Però heu's aquí que les coses dolces no duren sempre, i quan En Ramon començava de criar una rodanxona panxa de senyor casat, li surtí un gra al nas com vulgarment es diu, en la figura d'un aprenent que li enviaren de fóra.

No menys espabilat qu'En Ramon, es donà compte desseguida del "truco" dels cantis, i en asabentar-se'n, demanà part en les estones d'esbarjo. Des de llavors la demanadissa esdevingué més nombrosa i un cop cada ú, s'encarregaven d'acompanyar a la sol·licitant a la tria i remena, creiem dels cantis, mentres l'altre s'entretenia darrera el taulell fent solitaris. Si la noia no quedava prou complascuda amb l'intervenció d'un, llavors l'altre el rellevava. En fi, es partien la "feina" amb tota cura i justesa.

Un dia es trobaven els dos desvagats darrera el taulell, quan entrà una dona acompanyada d'una xicoteta vistosa, habillada amb l'uniforme de cambrera. Tenia el posat d'una llaenca, i per sota la cintura se li alçava un bony alarmanant que li feia escursar exageradament les faldilles del davant.

En Ramon la recordà com una de les que més cantis havia trencat... i vingut a comprar-ne.

— "...Miri, ja ho veu: lo dels cantis ha resultat una mica massa gros — senyalant la panxeta de la noia, — ja veu com ha quedat la meua filla... què dirà la família?... Poca vergonya!... enganyar a aquesta colometa!..."

L'aprenent arrupit, esparverat, sols treia el cap per sobre el taulell amantent per, si les coses anaven malament, amagar cap i tot. En Ramon tranquil trencà el doll de paraules de la dona:

— "...i a mi que m'explica! Aquest, aquest és qui va fer-ho..."

— Ah, tu! vas ésser el desvergonyit...

L'aprenent arrupit no s'aixecava.

— Maleït siga... sort qu'ets tan menut encara...

I la dona cenvençuda de que per l'alçada del minyó el fruit del pecat seria a proporció, marxà tranquil·la i sosegada... com si el pecat de l'aprenent, per ésser més jove, no pogués ésser tant o més gros que l'altre!...

ARRUFAT

SPORT D'HIVERN

Ell.—Pero que fas, Totó?
Ella.—Estic apagant l'estufa!

HISTORIES DE GRESCA

Pauleta, Joana, Lola, Nadia, una noieta rossa i Genoveva

Pau Bigoux tornà a encendre el seu cigarret, carregà de nou la estilogràfica i escrigué la carteta següent:

"Estimat vellot: Malgrat la meua pena per deixar durant tres dies Auxerre i ma adorada doneta, vaig a fer un viatge a París. Vina a rebre el dimarts, al tren de les 4'20 i prepara bona barrila. Visca!

Teu sempre, Bigoux."

Aquest al qual Bigoux nomenava "vellot", era Enguerrand Popin, un amic de tota la vida. Junts havien rebut les carbasses, els suspensos del batxillerat; junts havien anat un vespre, una mica tocats de champagne, a una mala casa, per a fer llurs primeres armes. Records, aquestos, plens de sabor, que mai no s'obliden.

La vida els havia separat. A la ratlla dels 50 anys, Bigoux, ric, es trobava emmullerat amb una adorable doneta i vegetava a Auxerre, en un monòton benestar. Popin, pobre, seguia vivint a París, fent negocis de publicitat, dibuixos de figurins per a revistes de music-halls, articles grisos als periòdics il·lustrats i alguna obreta per a aixecar el teló al teatre dels Mathurins. Es per tot ço que Bigoux, de natural tímid, comptava amb ell per a entaular les amistats amb les alegres noies que a tot província digne li són indispensables durant la seva estada a París.

El tren de les 4'20 arribà puntualment a les cinc menys cinc. Popin estava a l'estació. Taxi, hotel, bar, sopar... i, després, els dos amics es feren conduir a "La Cigala", car Bigoux havia

determinat d'anar a Montmartre. Entre la colla de xicotes que veïeren, n'hi havia una de petita morena amb els pits nusos, que el província filà tot seguit.

—Tú que tens barra i en saps d'aquestes coses — digué a Popin, — hauries de convidar a n'aquella noieta a pendre alguna cosa amb nosaltres.

—Podríem convidar-ne dugues.

—Dugues? Per què?

Popin no insistí. A províncies saben comptar i estalviar gastos inútils.

El "botones" fou encarregat de fer a la senyoreta Pauleta (es deia Pauleta) la corrent invitació a pendre alguna cosa amb confiança. En acabar l'espectacle, hi anà. Era encantadora. Divuit anys, veu infantívola, coll rodó i mans enrogides. No tenia molts vicis, ni era exigent i el primer qu'arribava era el seu amic. Soparen. Bigoux ballà. Enguerrand feu broma. Però la festa no s'allargà gaire. Bigoux estava molt excitat. Com era just, fou ell qui pagà el gasto, i, als voltants de les dues de la nit, Pauleta entrava a casa seva... amb Enguerrand.

Bigoux, un xic mortificat per l'aventura, dormí poc aquella nit i, amb bastant mal humor, anà a l'altre dia a trobar Enguerrand per convidar-lo a dinar.

Però Popin havia tingut l'idea de dur amb ell una xicota rossa molt maqueta i amb molt bon apetit. El dinar anà d'allò més bé. Bigoux prenia revenja de la vetlla. El seu peu, dissimuladament, arribà fins... a trepitjar la sabata del seu invitat. Als postres els seus genolls es feren més eloqüents, sense que la noia ho prengué a mal. Els ulls d'ella estaven plens de promeses...

La tarde es va passar al teatre. Popin es portà perfectament; digué que tenia feina entre bastidors, i no el veïeren durant dos actes. La llotja, sumergida en la penombra, afavoria les tímides empreses de Bigoux. Arribà a passar un braç al coll de sa companya i s'atreví — sí, s'atreví — a murmurar-li:

—T'agrado?

—Sí — respongué Joana, car es deia Joana.

La noia estava tendra i amable... I tan i mentres Bigoux feia per trobar un taxi... ella va marxar amb Enguerrand.

El província trobà el cop una mica pesat i, fou sens cap esperança, completament desilusionat, com anà a l'altre dia al cassino de París, sempre acompanyat del seu amic. Però així que va veure la enlluernadora desfilada de "La seda a través dels anys" i veié bellugar-se les 48 girls de cames impecables, comensà de pensar que la nit no podia acabar així.

—Cal invitar un lloritu? — preguntà Popin.

—Porten dos — respongué Bigoux, decidit aquesta vegada a pendre garanties contra una rifada.

Eren deliciosos: Lola, alta i Nadia, grassoneta.

Tots plegats recorregueren alguns restaurants de nit, i Bigoux anava pensant: "A quina de les dues faré l'amor?" Es veia en un anguniós compromís per triar; totes dues eren igualment genials...

Doncs la qüestió fou resolta de la més senzilla

Enguerrand marxà amb les dugues dones.

el lloguer del pis, 25 per correspondre a una amiga que li havia deixat un capell, 37 per arreplegar la roba que tenia a la tintoreria...

o o o

Un cop al tren que el retornava a Auxerre, Bigoux anava pensant:

"Soc un gran boig. Totes aquestes meuques no m'interessaven gens ni gota. La felicitat es trobà a la llar, i ara aprecio més bé les virtuts de la meua Genoveva, l'esposa desitjable i perfecta".

Però en entrar a casa seva trobà les habitacions buides. Una lacònica carta l'informà d'un nou estat de coses: L'esposa perfecta i desitjable havia fugit... amb Enguerrand.

PAU BRIQUET

de les maneres. Enguerrand marxà amb les dues dones.

Al curs de la nit, en la qual no va dormir gens ni mica, l'infortunat Bigoux es feu un plan. Ja n'hi havia prou d'aquest color.

A l'endemà digué a Popin:

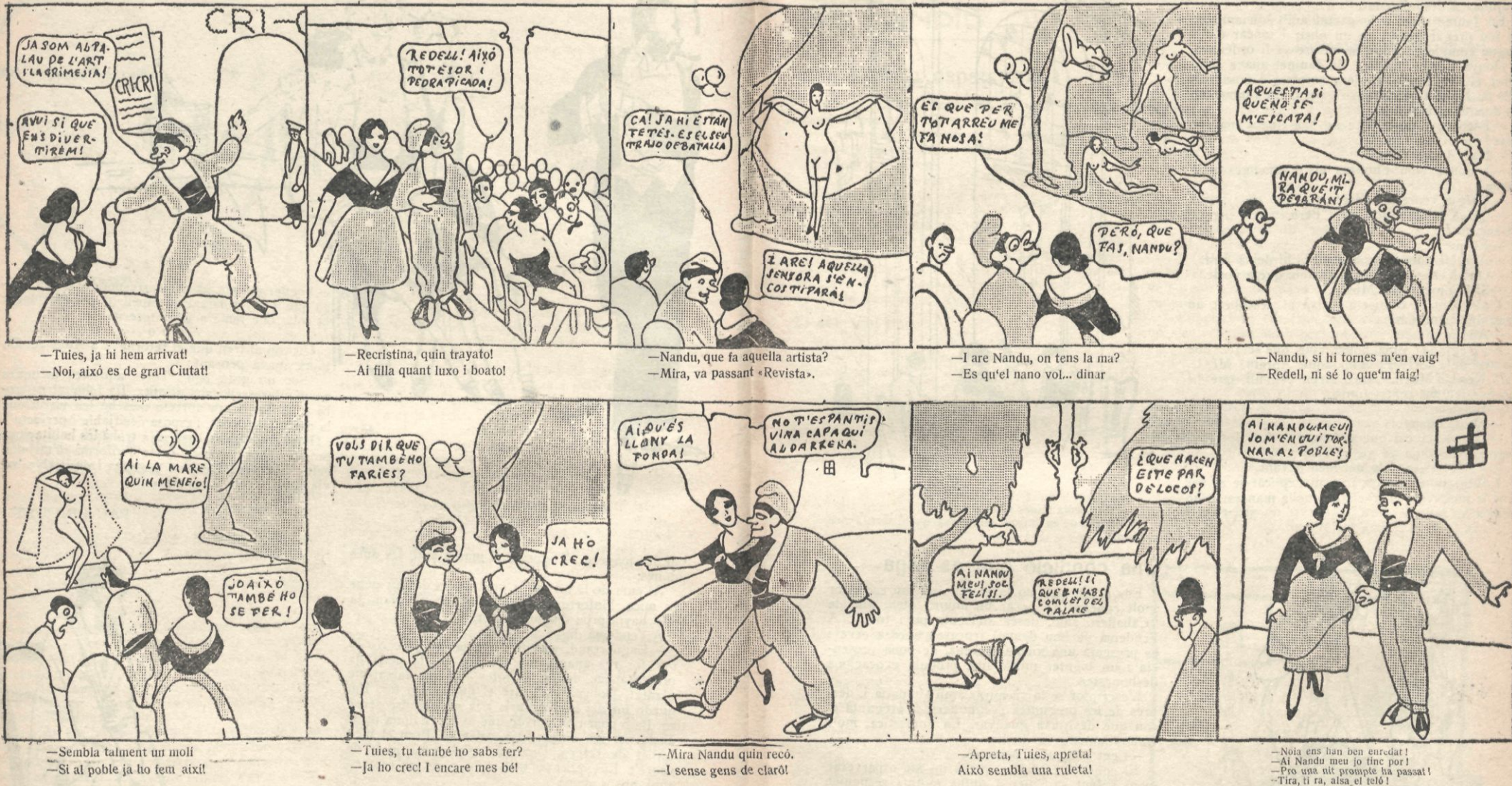
—Enguerrand, sàpigues que m'empipes. No hi puc fer res anant amb tú. No val la pena de presentar-me dones, si totes han de deixar-me plantat. Doncs, ja et diré el que penso fer. Em quedo un dia més a París i ja m'entendré sense tú. Però com tinc por de que la meua dona passi ànsia per mí, aniràs tú a Auxerre. Pren el meu bitllet de retorn. Genoveva s'alegrarà molt de veure't. Li explicaràs que els negocis em retenen aquí fins a demà".

Hi ha una providència per als jueguistes. Una hora més tard, en un cafè, reduït als seus propis mitjans, feu relació amb la seva veïna de taula, una rossa bastant apetitosa que bebia cafè-crema. Tot va anar a cor què vols cor que desitjes. I el província d'Auxerre aquella nit no va dormir pas sol. Una coincidència de malastrugança, amb aparència de malaltia, impedí que la dona li prodigués els seus favors. En canvi "enraonava" d'allò més bé. Sense que se li demanés, contà la seva situació. Li mancaven 80 francs per pagar

L'esposa perfecta i desitjable havia fugit...

Vida i miracles del Nandu i la Tuies

E dependent fidel

"Se necesita un dependiente". Aquest ròtol aparegué en una botigueta de betes i fils del carrer de l'Hospital, farà cosa de sis mesos; En Jaumet noi de uns quinze anys, guapàs però un xic tonto, entrà, per a demanar feina.

El rebé l'amo i al moment quedaren entesos. Don Josep, l'amo, li recomanà sobre tot que fes al moment tot ço que la mestressa, donya Car-

me li manés, ja que ella l'ajudava a portar el negoci.

Donya Carme, era una "jamona" d'aquelles tan castisses, i, "olé!" era molt aficionada a les curses de braus... Qui sap si per aquesta raó, de tant en tant, li agradava adornar a don Josep, amb allò que els bous porten al cap, i que tant popular s'ha fet, gràcies a alguns marits confiats. Demés, tenia unes formes... quines formes! I unes "protuberancies", amb dos puntets verme-

llosos, al bell mig de la pell blanquíssima, que semblaven dues maduixetes a punt d'empasarse-les d'una xuclada! I unes curves. ¡Vatua les curves!... Bé, deixem-ho estar això de les curves, que l'"estilo" sem posa dreta i no tindria altra solució que buidar la tinta. Però don Josep es veu que no se n'havia adonat de que tenia aquell bé de Déu de dona, ja que feia molt de temps que descansava de la seva "tarea" conjugal.

Don Josep tingué d'anar-se'n per qüestió del

negoci tot un dia a Sabadell i donya Carme ho aprofità per a fer-li veure a n'En Jaumet, jo molt gros que era el seu... amor envers a ell. Aquella nit, mentre la minyoneta servia el sopar, donya Carme tot era fer moxaines a n'En Jaumet.

—T'agrada aquest tall?

I per dir-li, se li apropava, i acotant-se deixava al descobert uns pits ubèrrims, de matrona romana.

A l'hora d'anar a dormir, la mestressa, seu pu-

jar a n'En Jaumet a la seva cambra i li digué carinyosament entre sospirs:

—Jaumet, mira, estic molt cansada i m'hauries d'ajudar a despullar-me.

En Jaumet fidel a lo pactat amb son amo no es feu pregar gens i en un obrir i tancar d'ulls hagué complert lo que la mestressa li ordenava.

Donya Carme, mentre En Jaumet anava complint el seu comés, tot era sospirar i posar els ulls en blanc i "arrimar-se", però, En Jaumet no es donava per entès.

—Escolta, Jaumet, que no has tingut mai xicota?

—Mai, donya Carme.

—I doncs com t'ho fas els diumenges a la tarda?

—Vaig a veure els barcos.

—Qu'és talós aquest noi! Però i això, perquè et serveix?

—El què?

—Això! I d'una grapada me'ls hi deixà fora.

—Oh! Ves... per... per lo mateix que a vostè.

—Si jo no en ting. Mira.

I aixecant la camiseteta, deixà al descobert un magnífic panorama.

—Ah!...

—¿T'agrada? Vina, home, vina, que sembla que baixes de l'hort! Posa-ho aquí. Apreta! Més!... Ai! Nen!... Mes!... Are... Are... Ai, fill, que bé ho has fet, tot tonto, tonto...

—De debó?

—No t'enganyo.

—Doncs, ja cal que ho digui a don Josep, a veure si m'apuja un xic el sou!

—Talós! Fuig, fuig del meu davant.

I En Jaumet encara no sap explicar-se el per què la mestressa el tractà d'aquella manera, si ho havia fet tant bé.

MATAS

—I quant te va oferir?

—Dos cents francs al mes.

—Digali qu'és busquí una gossa, que li sortirà mes barato.

Una condició que es paga

Ens diuen que, no fa gaires dies, un escriptor molt conegut va posar un anunci dient allò de "Caballero solo, desea sirvienta para todo". A l'endemà de bon dematí trucaren a casa seva i es presentà una xicota morena, de bona presència i un bigotet minso que produïa evocacions deshonestes.

L'escriptor se la va mirar amb simpatia i, després de les preguntes preliminars, li preguntà el sou que desitjava guanyar. La domèstica, molt tranquilament, va dir-li:

—Cent cinquanta pessetes.

El conegut escriptor quedà un xic esparverat, però volent sapiguer a quins motius responien aquelles pretensions, li preguntà:

—Es que sap cuinar de fonda, sap el planxat alemany, sap brodar, sap?...

—No, senyor.

—I doncs? Com demana 150 pessetes?

—Perquè ja veurà; una servidora té una bona condició... Soc estèril, sap? No puc tenir fills... ni els mals de cap de pensar-hi...

Sembla que el conegut escriptor ho va comprendre i, sens dubtar gens ni mica, es quedà amb la minyona.

SITUACIO DIFICIL

—I vostè creu qu'aquesta puntera no té adob?

—Ho veig molt negre, senyora!

SENSACIONALS REPORTATGES DE CÀNDID

Una intervui espatarrant

—Corri. Llevis. Posis els mitjons i vagise'n immediatament al Parc!

—Què hi ha? — vaig dir jo, esverat, al meu director que em despertava fent-me pessigolles a la planta dels peus.

—Un sàtir. Al Parc hi ha un sàtir autèntic. Un sàtir amb flauta i tot i amb unes banyes més caragolades que les que porta el marquès de... — i aquí va dir-me un nom conegut d'un noble barceloní al qual la dona li ha sortit figa-molla.

En vint-i-tres minuts i pico vaig ésser al carrer. Eren tres quarts de deu del matí. El temps era en clave de sol, pausat i tranquil com l'"andante" de la Pastoral de Beethoven.

El sàtir del Parc

Efectivament, en un banc del Parc, a cinquanta metres d'En Prim hi havia un senyor amb barba i una flauta de Pà als dits. Tenia els ulls de color de raïm moscatell i tot plegat era més pelut que l'expedient Picasso.

Com a periodista i com a "madruga" que soc, vaig anar de dret al bulto. Heu's aquí l'interviu:

—Perdoni. Vostè és un sàtir?

—Servidor de vostè.

—Mau! Amb mi no hi ha res a fer.

—Què se li ofereix, doncs?

—Molt senzill. Jo soc periodista...

—Mai me n'he rosegat cap.

—No vinc per això. Jo per ara ja vaig fent. Servidor s'entén amb una planxadora capassa de treure llustre fins al coll de la "matriz".

—No m'exciti perquè mossego!

—Posis tranquil. Jo vinc perquè vostè em faci declaracions. De que ve, que vostè sigui sàtir?

Origen dels Sàtirs

—De sàtir i de senyor se n'ha de venir de mena.

—No es fa el sàtir?

—S'hi neix. Es neix sàtir, com es neix poeta. Quan tenia tres mesos, diuen que ja vaig començar a donar senyals de les meves facultats satíriques.

—Com?

—Em varen donar a dida i en el temps que durà la meua lactància, vaig canviar més vegades de dida que residents generals ha tingut el Marroc.

—A conseqüència de...

—Els treballava el mugró. No em limitava a xumar el nèctar dels seus pits mercenaris. M'hi entretenia i conten que els feia un treball que les deixava extenuades en quinze dies. Fins que varen adoptar el sistema del "biberon".

Més tard, quan tenia tres anys, vaig deshonorar dos cavalls de cartró i un dia els meus pares varen atrapar-me prostituint una nina de catorze pessetes.

—Com, de catorze pessetes? Una nina de debò?
—De celuloide.
—Al tanto!
—No. No es mogui, jove. No tingui por. Estigui tranquil. Els periodistes mai m'han tirat.

L'aventura de l'adroguer

—I quan va ésser un noi?

—Quan tenia deu anys ja havia fusellat més personal que el ministeri que ara hi ha a Grècia. Hi havia un adroguer a la cantonada del carrer de casa, que sempre em venia amb jocs i un dematí que em tenia a la falda i em feia saltar cantant allò de

"Caball fort, "tente" fort

si per cas caus

digas fava del meu cor!"

Mentre ell deia allò de "fava del meu cor", el vaig traspasar en un "santiament".

—El va traspasar?

—I tal! De resultes d'haver-lo traspasat, ell va haver de traspasar la botiga. Tot el barri se'n ve enterar i no hi anava ningú a comprar ni amb cupons...

—Cupons! Jo em creia que vostès, els sàtirs, no s'entretenien amb persones del mateix sexe.

El sàtir de raça

—Ai, Senyor, que en va d'equivocat! El sàtir, si és de raça, no té aturador. Pel sàtir no hi ha fronteres, ni sexes, ni edats. Jo he fusellat fins un armari-mirall. El sàtir que és castic, així que veu un forat ja hi és de cap.

Sentir això i tapar-me els dos forats de nas fou tot ú. Aquell home em començava a fer por.

—El sàtir o és sàtir o no ho és. No hi ha termes mitjos.

—Pero, vostès, on operen. Al cine, al tramvia?

—No, senyor, no. Res de tot això. El cine i el

—I doncs qu'estàs cansada Rosita?

—Que no ho veus qu'estic a punt de comensar la feinal

—Mireu que son tontos els homes! No sé perquè s'han d'amagar per fer certes coses.

tramvia es deixen pels sàtirs bords, pels sàtirs fracassats, pels que no tenen el títol.

—No tenen el títol, però tenen la...

—Sí, ja sé el que em vol dir. Però, que en fan d'això que tenen? Res. Aquesta gent que en el cine i en el tramvia s'entreté amb les senyores i senyoretes que se'ls posen a tret, són com una mena d'aficionats dolents, són uns "maletes" de la satiriosis. El sàtir de debó, necessita arribar al cap d'avall. Nosaltres no fem mai la feina a mitges.

L'individualisme

—Que estàn associats, vostès?

—No, senyor. No ens podem veure els uns als altres. Ens tenim tanta ràbia que ens treuriem les banyes. Cada qual va pel seu cantó.

—I vostè que hi fa aquí al Parc?

—Espero una nyinyera que ve cada dematí amb una criatura de tres mesos.

—Ah, ja entenc. I la minyona és guapa i...

—No, senyor, no. La criatura.

—Que em diu!!!

Epileg

No vaig poguer resistir més. Aquell home era un sàtir de debó. Vaig fugir d'aquell lloc corrent... però de recules. Em sentia a tres dits de la deshonra.

CANDIT

TAFANERIES DEL NANDU

A la llista de coses perdudes als tramvies el mes passat i trobades pels empleats, hi ha: "...tants paraigües, tants guants, unes mitges, una cotilla..."

Que es perdin paraigües i guants, no ho veiem pas difícil. Les mitges portant sabates, no ho entenem. Però, i la cotilla? Com s'ho faria una senyora per perdre la cotilla al tramvia?

Potser una interrupció... una estona a les fosques... un viatger dels que s'aprofiten... oi?

Es diu que un farmacèutic ha estafat 3.000 peles.

Volem fer l'aclaració de que no ha estat a nosaltres.

Hi han coses impossibles.

La llista dels nous governadors ens ha servit per a donar-nos un convenciment:

Existeix Cuenca.

De Governador hi va Sant Joan.

Bé. A la revetlla del 23 de juny menjarem coques a la seva salut.

Ha mort un Cardenal.

Acompanyem als veïns de Santiago de Compostela en el llur dol.

Veieu? Una cosa que no ens pot pas passar a nosaltres. Aquí en teniem un de Cardenal i el varem fer metge. Això, en opinió del seràfic ex governador serà una heretgia, però és més científic.

I fa més bonic.

Com aquell Marquès que, per democratitzar-lo, el varem fer sastre i després (ciutat de la ciència!) metge. No haveu sentit parlar d'un home que és Doctor, Sastre i Marquès?

A l'Apolo hi fan una obra en la qual surt una "rondalla de 12 acordeones". A qui se li ha ocorregut aquesta idea? Nosaltres el condemnariem a oir dotze acordeons plegats, dotze hores diàries.

Veiam si així tenia el que mereix, per ximple.

L'altra nit hi va haver cinc estrenes.

Va ésser al teatre, eh? De les altres, seria molt difícil aconseguir-ne tants. Quasi bé tots són "reprisses".

Llegim a "La Veu de Catalunya":

"Carl Laemmle, el conegut productor americà, ha començat els treballs d'organització per a adaptar a la pantalla la popular obra de Dumas "Nostra Senyora de París".

Fins ara havíem cregut que "Nostra Senyora de París" era d'En Víctor Hugo, però en alguna cosa s'havia de conèixer l'entrada del filòsof-perogrullesc En Josep M. Junoy a la redacció del carrer d'Escudellers. Ves, quin descobriment ha fet el savi Junoy!

ALERTA. MINYONS

En aquesta Secció hi publicarem tots els "CONTES BRUTS" que s'ens envien i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de **EL NANDU**. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de "deu peles" cobrables en la nostra Administració o per giro postal els que visquin fora de Barcelona. ¡Alerta, doncs. i apretar l'apli!

L'inagotable

Una "jamonaza" d'aquelles d'armes tomar, va publicar un anunci capaç d'arrancar-la als més castissos.

Deia així:

"Sóc vídua inconsolable. Res em fa el pes. Ofereixo deu mil pessetes a qui en una nit sostingui amb mi un diàleg íntim, tractant dotze temes diferents. Escriure a... etc."

Si n'hi varne acudir de senyors disposats a guanyar-se les deu mil de l'ala! Però, ca, en haver desenrotllat mitja dotzeneta de temes, ja m'els tenien a tots amb l'espigarda cap-per-avall, i tocant pirandó més místics que una figa seca.

Hi havia que veure la protagonista, de totes maneres, per fer-se càrrec de les forces de flaqueza que havien de fer els ardits lluitadors per assolir mal fós la mitja dotzeneta de temes!

Alta, ferma, ben desenrotllada, amb uns pits més macissos que un roca i unes cuixes entre les quals els pobres exploradors perdien l'*oremus* i no tenien més remei que naufragar.

Un dia se n'hi presentà un que semblava un mosca morta. Trucà.

—Déu vos guard. Es aquí que han posat aquest anunci?

—Sí, senyor; passi, passi.

—Que no hi fóra la senyora?

—Perdoni, sóc jo mateixa, però tinc la minyona fora...

—Vostè? Em deixa admirat. Vostè?

—Sí, senyor, sí, sóc jo. Què hi trova *algo* que dir?

—Res; però me la figurava més... més... dona. Què vol que li digui! Em sembla que no'n tinc ni per comensar.

—La vídua enroj de ràbia, davant d'aquella provocació. S'alsà tota digna i seriosa i secament contestà, indicant la cambra:

—Quan vulgui començarem.

—Ara mateix—digué el nostre home, traient-se l'americana.

—Doncs, ara mateix.

El matx es presentava d'una manera terrible. Tots anaven rabiosos i decidits al combat. Ni ura carícia, ni unes olivetes preparatòries.

La roba a fora. Un bot cada hui i ja en el *ring* de lluita, unes paraules seques i agressives:

—Eixampli.

—Apreti.

Res més.

Després: zig-zag, zig-zag. Una. Dugues. Tres. Quatre. Cinc. Sis. Set. Vuit.

—No, senyor, set.

—No, senyora, vuit.

—Li dic que set.

—Són vuit, però no renyirem. Set. Vuit... Sap, que'm comença a agradar vostè, senyora?

—Fins ara!

—Li dic que'm comença a ser simpàtica, vaja. Quantes deiem?

—Sis.

—Ep, no llaurem; em sembla que eren vuit.

—Li dic que sis, home.

—Res, no discutim; tornem a començar.

La vídua ja es veia perdudes les deu mil pessetes i es limità a una actitud passiva, per veure si lograva vèncer al seu company per agotament mecànic.

Però, no hi va hacer manera. El nostre home, un després de l'altre, va desenrotllar els dotze temes, més un d'elecció lliure que n'hi va posar de regalo.

La vídua va afliurar les deu mil, i mentre el vencedor es vestia tot era anar-li tiran ulladetes, que ella, senzillament feta una coca per la pallisa rebuda, ni prenia en consideració.

Ja llest, el nostre hèroe, s'apropà a la vídua i baixet i a cau d'orella, murmurà:

—Vaja que m'agrada molt, vostè. De bona gana li clavaria un parell de...

—Aneu, aneu, bon home. Ara no estic per brocs. Torneu d'aquí quinze dies.

—Quina llàstima! Perquè, m'agrada, vaja, m'agrada...

—Déu vos guard. No és aquí que han posat aquest anunci?

—Sí, senyor, però ja estem servits. Ara mateix acaba de sortir el que s'ha emportat el premi.

—Qu'és un jove alt amb una gorra de quadros?

—Sí, senyor.

—Doncs miri; l'he trobat al replà d'aquí sota que se l'estava plint.

La vídua, d'un cop de porta, va fer trontollar tota la casa.

AIGUA-MOLL

Els "ex-hombres"

Entre els noms que aquests dies han sonat per a venir a ocupar el govern civil de Barcelona, hi ha el de un senyor al que havem patit ja més d'una volta que ens ha evocat una anècdota digne d'ésser coneguda.

Es aquesta:

En pendre possessió del caneg, l'esmentat governador va ordegar la recollida dels "donetes" que corrien per Barcelona.

Una volta feta la cordada, va ordenar que els fessin passar al seu despatx per a recriminar-los les seves equivoques aficions.

Quan els tingué a la seve presència, els hi engegà un discurs i per fi preguntà horroritzat:

—¿Pero, tantos... degenerados hay en Barcelona?

El més aixurit de tots, andalús, de veu atiplada, es des-tacà i contestà per tots.

—Uzté verá, zeñó gobernaó. Zemos má, muchos más. Mire uzté, zemos, zemos...

—Somos, idiota, somos!

—Ah, uzté perdone, zeñó gobernaó, yo iznoraba que uzté también lo era!...

FLAVI

Conte premiat del número passat:

El Manquet i la devota

PER A GUANYAR TEMPS
AQUEST DIARI, DONARÀ
LES SET EDICIONS DE LA
SETMANA EN UN SOL
DIA: EL DIJOUS. AQUEST
ÉS EL SISTEMA MÉS MO-
DERN QUE S'HA INVEN-
TAT. PER ANAR DE-

Goal!...

AQUEST DIARI TÉ PER
NORMA I GUIA LA VERI-
TAT. S'ADMETEN TOTA
MENSA DE SUBVENCIONS
MONRADES. ES POT PA-
GAR AMB CALÉS I ESPE-
CIES. L'ADMINISTRACIÓ
NO TÉ DIA DE PAGO. TE-
LÈFON: BAR CANALETES

DIARI SETMANAL DEFENSOR DE L'ART DE LA
COSSA, DE LA CIENCIA DEL COP DE PUNY I FERM
REIVINDICADOR DE LA NOBLE INSTITUCIÓ DE LA
SOPA FEDERATIVA

DI ECTOR: Raimond Sanabra — CABALL BLANC: Ignoscienci Bonafé

ANY: MLBSNV | ART - CIENCIA - PRODUCTES FARMACEUTICS - MITJONS - TELEGRAMES - ETC. | NÚM. CR

BONA NIT

Tinguin senyors habitants de Nandulandia sportmen. Els deus vos sigan propicis, nobles aimants de l'esport de la goma, de l'art de la cossa, i de la ciencia del cop de puny.

Gent de barrila i bona fe, salut!

De peles no en parlem perquè fa molt temps que varem renyir amb els fabricants a aquest preciós article i no en recordem ja ni la forma.

GOAL! ve al mon de la gresca a acomplir una gran obra de selecció esportiva que deixava a l'alçada de la sota a la munió de revistes i revistes que amb retols més o menys llamants neixen com els bolets fins a deixar la botxaca del pobre aficionat, més neta que una patena.

Amunt els cors nobles sportius de Nandulandia olimpica!

Per si el vostre desitj tot-hora manifestat, va a veures acomplert. Per si el vostre somni aaurat es veurà realitzat. Per si tindreu el vostre esperat Diari de Sports.

Si senyors, GOAL! es un diari de sports, però això de que els diaris surtin un cop al dia, es una cosa antiquada i que no'ns convenç; es arcaic, gastat i rutinari.

Per això, el nostre diari, sortirà un cop cada setmana. Es més barato, més ràpid i més comode.

Al efecte, havem instal·lat una espantant redacció al carrer Rivadeneyra, 106, dotada de bona mena d'aparells i amb un pet de redactors que faran tronar i ploure.

El contracte que tenim firmat amb l'agencia «Kanalettas» ens assegura millor informació que la de l'Havas, i més nova, perquè d'això tots ne tenim i a les nostres amigues ja'ls hi tornen a la boca.

Esperem mereixer una afectuosa rebuda per part dels habitants de Nandulandia sportmen i Republicues veines, devent advertir ben alt i ben clar que GOAL! no es ni barber ni autor dramàtic i que per lo tant ni afaitarà ni clavarà sabllassos.

GOAL! no demanarà caritat... Passarà la setmana!

Gràcies, amics per haver aguantat la lluna i... adeusiu ninetes...

PATACADA

MASTECES

Els burgesos de l'Iris ens donaren dimarts passat una bona vetllada en la que s'hi varen repartir una ma de bufes que feia fredat.

Van obrir la marxa, en Santos-Mur, que per cert no va resultar ni cap mur, ni cap

sant, perquè del fart de pinyes que va endinyà al pobre Garrofé, m'el va deixar sense una garrofa a les branques.

Aquell, que sempre porta motxila i que li diuen González, se les va fer amb el nano Ferrand, que acaba de arribar de París i ja porta barba. Se les anaren col·locant, però amb molta vaselina i compte, guanyant per fi en Ferrand.

Pujaren després al «renidero» el «Panchito», diguem-ne Americano, i l'Es·evenson, tan guapot com sempre.

Tot el combat, estigué l'Americano matant-li passes, a cambi d'algún rabassot. Va guanyar per punts l'Americano.

¿Han tingut durant aqueixos dies, ocasió de veure el físic a en Castañé? Si ho han fet, ja es faran càrrec de com anà, però si no ha sigut així, ja els n'hi farem cinc.

En Marco, campió de la llengua (d'oc s'entén) començà a fer amb les mans com aquell que espanta mosques... i en Castañé, s'entregué parant.

Cap dels dos feu gala del seu nom. En Castañé no rapartí castanyes, i el marc, que està de baixa, va pujar, fins al nas de l'altre, que a les acaballes, semblava una pebrotera. Redell quina manera d'endinyà estopa!

Pujà després a la gavia el rosset Alís, que es marcà unes delicioses postures, capasses de girar el cor a un guardia civil, i que segurament feren passar a algunes flàvies tota la nit amb les mans terriblement ocupades.

En Sirvany te una cara que es una especie d'espanta criatures, i que se la tapa molt bé, però la cara del darrera no, perquè portava uns calçotets de gasa, i a la que es mullaven un xic, dexaven veure una taca molt negra, que per cert no ens agradà gens ni mica.

Els pinyacs, s'els repartiren amb bastanta bona fe.

Aquell dia no pogueren anar de juerga, puig en sortirem de matinada.

¡Un altre dia serà!

QUATRE UNCES

COSES

Hem guanyat a Portugal, per dos a un. la es poden figurar com anà; en Zamora, estirant-se com un lladre, en Monte saltant com una llagosta, en Sami enamorant nenes, en Travieso fent de les seves y en Mon-jardin... ja estava regat,

Aquí, el Martinenc, vencé al Terrassa per un a cap; Badalona-Júpiter, quatre a dos, fa-

vorable al primer; España, está a l'altura de Sabadell, puig quedaren un a un.

Res: temps perdut.

«FAUT»

GAMBADES

El Club de Natació Barcelona, feu estirar les cames als seus socis organitzant una cursa que guanyà de bona forma en Sabata, seguit d'en Borrás i l'Aiximeno.

«CAMALLARC»

Pescant amb canya...

Perlin. Segons notícies darrerament rebudes, han sigut comprats per un gran club automovilista de Barcelona uns quants milions dels acreditats neumàtics «York» de la fàbrica del carrer de Sant Pau de Nandulandia.

(Son indústria nacional i marca estrangera).

Paris.—(Urgent). S'anuncia en la «Red Star» el debut del gran mig espanyol Sami.

Les mistingüets i demés nenes de pronòstic, l'esperen amb moltes ganes, però de resultar cert, les modistetes barcelonines es proposen formar una valla col·lectiva per a no deixar-lo sortir de casa.

DARRERA HORA

Es diu que en Zamora torna al Barcelona. (censura); li donen... (censura); i en Piera va al Esp... (censura).

En l'edició de la nit darem als nostres llegidors més detalls.

EDICIÓ DE LA NIT

Empesos pels rumors sensacionals que corrien, havem anat a trobar als dos fenòmens personalment.

En Zamora estava molt enfusat per Petit-house i no li poguerem fer dir res, i en Piera... ni amb mistos el varem poguer trobar. Demà en treurem l'entrellat.

EDICIÓ DE DEMÀ

300.000,00 de pessetes li donen a en Z... (censura) d'en P... (censura); mirin senyors, si no li fan uns morros nous al censor, no en treuran l'aigua clara... Així no's pot fer periodisme!

«TELE-FOTO»

Grimegia estrangera

Les Artistes (II)

Una amiga.—Vols dir que debutaràs al Folies - Plàstiques?

L'altra amiga.—Sí, sí, molt aviat. Ahir vaig sopar amb l'empresari i quan me treia la cotilla em va dir que jo havia de tenir molt bona veu.

(De Sourire)

Dignitat

—Les seves proposicions, m'indignen! Vosté no té prou per comprar la meua virtut.

—Es tracta d'una renda de mil francs mensuals.

—Veu això ja està més posat en rahol! Vaigi dient.

(De Holy Day)

—Diu qu'estic tant bé de línees i que faré un bon model. A veure si al cap de vall en resulta una criatura.

(De Le Sourire)

Les amigues

—De qui és aquesta carta?

—De l'Elvira, qu'acaba de tenir dos nens! Bessonada!

—Dos nens? ja t'ho deia jo que tenia dos amants.

(De Le Regiment)

Diagnostic

El Metje.—Per mi vosté té quelcom cap a la banda del cor.

Ella.—Cal No ho cregui. Els meus amants sempre em diuen que no hi tinc res.

(De L'Amusant)

—Com el faràs el retrato de la sogra?

—Al oli.

—No trobes qu'estaria més en caracter al vinagre?

(De Sans-Gêne)

Un nou ric

—Pero senyor Durand, cada vegada que cambia de «querida» se n'entera mitj París!

—Naturalment! D'altra manera no valdria la pena de tenir-ne.

(De Sans-Gêne)

—Ah, senyora Marquesa, mai havia estat tant felis, com a n'aquest moment!

—Pensant que per aquí es comença?

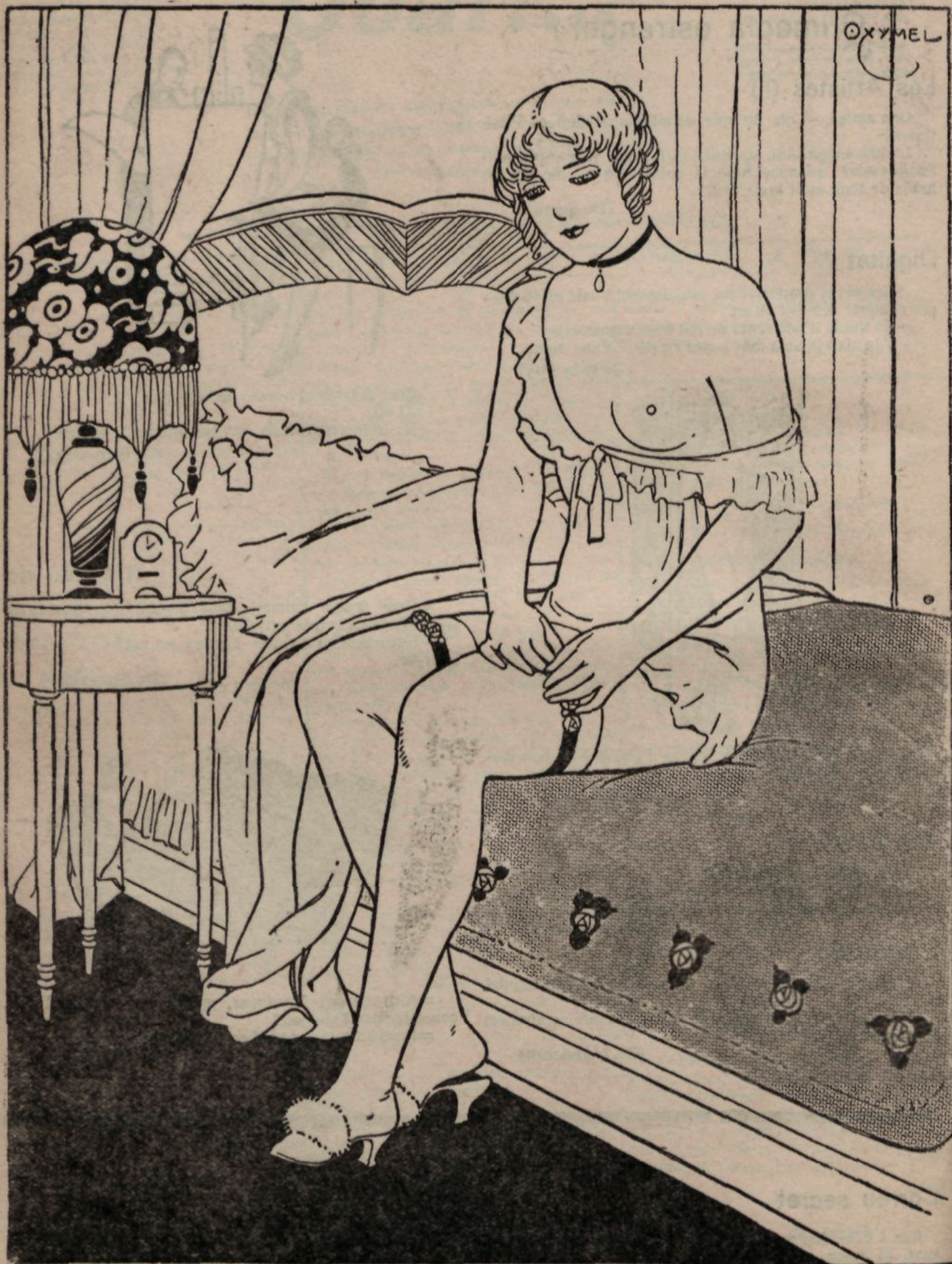
(De Teineu)

Correu secret

Roc i Tom. Xistos en municipal? No, senyors, no fa per casa. Si volen escriure, facin-t'ho en català i veurem de complaure'ls.—Matas. Ho publiquem, molt arregla. El final era dolent.—Helios. S'haurà de modificar. Si tenim temps mirarem de complaure'l.—Ricardito. Aquest couplet es quasi tant dolent com els que fan els autors més cèlebres en aquest genre. A la panera!—Un bohemi. Es una cosa que també s'ens havia acudit. Mirarem d'atendre'l.—Costa (Dartabedani). Els seus dibuixos acusen alguna inexperiència.—

Ramon Deu. Home! Aquestes coses pregunti-les a qualsevol amic. De totes maneres, prengui nota d'una: Unió, 12, entre-sol, 10 pàfies. Servei de 4 a 4. I no torni més, eh?—Lluïseta. De manera que a vosté li agraden llargues i groixudes. No renyirem, no renyirem. Pot passar qualsevol dia de 6 a 8?—M. L. Gerona. Enviat "Gamiani".—Cull-o-na-da. Es molt fort. Arreglat, anirà.—Cadireta, J. Pons, Aristides, Duvinyals, C. R., Jaume: els seus Qüentos entren en cartera per al Concurs. — Un llegendor. Té més raó que un Sant i tot lo que vosté diu, ens proposem fer-ho

TAQUO MECA.

REFLEXIÓ

—Vet-a-qui que amb aquest procediment de parlar el francès, una es pot trovar que treballa cinc o sis anys i encare es pot casar sense haver enganyat al promés!